

Probleem (*Adapteeritud "Mustapesunimekirjast"*)

Me oleme harjunud eemaletõmbuma ja tunneme end ebamugavalt teiste inimeste seltsis, eriti autoriteetide juuresolekul. Enesekaitseks püüame me käituda teistele meelepärast, kuigi seetõttu ei suuda me enam aru saada, kes me ise oleme. Samal ajal tajume me igasugust enese pihta suunatud kriitikat ähvardusena ja ohuna. Me muutusime ise alkohoolikuks või abiellusime alkohoolikuga või mõlemat. Või siis leidsime mõne muu sundkäituja, nagu näiteks töönarkomaani, et tulla vastu oma alateadvuses peituvale väärastunud hüljatusvajadusele.

Elame oma elu, tundes end ohvrina. Oma ülepaisutatud isikliku vastutuse taju tõttu eelistame muretseda pigem teiste pärast, kui tegeleda iseendaga. Me tunneme end süüdi, kui me seisame iseenda eest, selle asemel, et teistele järele anda. Me ei tegutse iseendast lähtuvalt, vaid reageerime meie ümber toimuvale, jättes algatuse teistele. Ebaküpsete isiksustena ja õudusttundega hülgamise ees oleme nõus tegema peaaegu mida iganes, et hoida kinni oma suhtest, et me ei peaks jälle üle elama lahkumineku hingevalu. Ometigi valime järjest ebaturvalisi suhteid, sest need vastavad lapsepõlvest pärit suhtemudelile oma vigaselt toimivate lapsevanematega.

Alkoholismi või mõne muu toimimishäire perehaigus muutis meid "kaasohvriteks" – inimesteks, kes kannavad endas haiguse tunnuseid isegi siis, kui nad pole ise oma elus kunagi joonud. Lastena õppisime me oma tundeid peitma ja täiskasvanutena hoiame neid sügavale enesesse maetuna. Sellise vermimise tulemusel ajame sageli segi armastuse ja haletsuse ning kaldume armastama inimesi, keda meil oleks võimalik päästa. Veelgi enam iseenele vastu töötav on meie ohjeldamatu põnevuse, ärevuse ja kriisi ihalus kõigis oma tegemistes, kuna eelistame pidevat kaost toimivatele lahendustele. See on kirjeldus, mitte kohtuotsus.